

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

NENS Y SOLDATS (per J. BLANCO CORIS.)

—¿Quán ho deixarás aixó de cuydar criaturas?
—Quan un soldat que jo coneix prengui l' absoluta y m' acompanyi á la parroquia.

CRONICA

Lo catedràtich de Medicina D. Cárlos Silóniz ha celebrat las sevas bodas d' or. Tothom sab lo que aixó vol dir, sense necessitat de llargues explicacions: las bodas d' or las celebran los matrimonis quan los cónjugues portan cinquanta anys d' estar units al jou; pero per extensió se celebran també per qualsevol altre motiu encare que no tinga res que veure ab l' Epístola de Sant Pau. Aixís, los catedràtichs se consideran casats ab la professió qu' exerceixen, y als cinquanta anys d' escalfar la cadira de l' aula s' ufanan en celebrar las sevas bodas d' or.

Tal li ha succehit al Doctor Silóniz. Sos companys de claustre li han fet present de una rica placa d' ónix y metalls, sobre la qual se destaca una fulla de plata en forma de pergamí, sostinguda per puntas de brillants á manera de claus. Y un aixám de alumnos de la facultat, no volent ser menos que 'ls catedràtichs acudiren á visitarlo en comitiva, obsequiant-lo ab un objecte d' art y ab sentits discursos.

Crech que l' anciá Doctor Silóniz se sentiría fonament conmogut al veure's objecte de tan carinyosas demostracions, sobre tot davant de l' efectuada per sos alumnos.

Perque 'l digne catedràtich de Anatomía, en sa llarga historia de professor hi te una página ruidosa y memorable qu' esgrigueren los estudiants que durant lo curs del 66 al 67, si no recordo mal, assistían á sas lliçons.... Sigué 'l fet á que 'm refereixo, una lliçó á la inversa: una lliçó donada pels escolars al seu catedràtich, la qual per cert, va resultar molt profitosa. No crech que li sábiga mal al Doctor Silóniz que avuy, com á nota d' actualitat, ne fassi memoria, suposant qu' ell mateix en lo día ditzós de la celebració de las sevas bodas d' or, l' haurá recordada. Y fins suposo també que al recordarla, s' haurá dit: —Aquells estudiants cert es que me la van fer molt grossa; pero ¡qué dimontri!... teníen rahó. ¿Ahont hauríam anat á parar si no 's decideixen á cridar-me á l' ordre?....

Lo Doctor Silóniz *era* un andalús. Y al dir que ho *era*, no s' entengui que ha deixat de serho, ja qu' en terra de Andalusía va venir á la vida. Pero aixís com avuy se dedica exclussivament á l' ensenyansa de l' assignatura, ab gran serietat y notable correcció conforme ho acostuman á fer sos companys de claustre, á l' época á que 'm refereixo empleava certs procediments tauromáquichs que havia portat á Barcelona de la terra de la sal y la sandunga.

Ajudava á formarse aquesta ilusió además del seu accent castís y de son llenguatge especial, la trassa arrodonida del anfiteatre anatómich que ab sa gradería y ab sa tribuna recorda la forma de una plassa de toros.

D. Cárlos Silóniz exercía de primer espasa, y 'ls alumnos feyan de novillos.

¡Y ab quín *salero* 'ls torejava 'l catedràtich, cada cop que 'ls preguntava la lliçó!... ¡Quíns *lances* de capa mes *sandungueros*! ¡Quíns *recortes* mes marejadors!... ¡Quína manera de consentirlos, de aplanarlos, de deixarlos tontos!... Y tocant á banderillas, ab quín brillo las clavava! Las usava de totas mides y formas: naturals, de *á cuarta* y de foch las mes de las vegadas ab tot l' estrépit de trons y piu-las y la corresponent farúm de carn cremada. Venía l' hora de la mort, que s' esqueya cada any á primers de juny.... y—«Vd. no ze examina.... Vd. no zube.... Vd. ze queda pa zetiembre», deixava casi sempre la meytat dels alumuos á las capsas. Com

si no 's vejés capás de matar á tants toros de un plegat y en bona lid, els feya retirar al corral, á esperar las corridas de setembre.... y la major part quedavan pels anys següents, en las quals tornava á comensar lo mateix trasteig del curs anterior.

La classe de Anatomía era mirada ab just terror pels estudiants de Medicina. No 'ls enquimerava 'l rigor qu' en forma seria s' observava també en altrás classes de la facultat: lo que 'ls treya de quici eran las eternas pullas del Doctor Silóniz, acompnyadas de unas fregadetas de mans, ab las quals expressava la seva satisfacció, no quan l' alumno quedava bé, sino quan á copia de preguntas, lograva rendirlo y abrumarlo, dihentli per tot consol:—Uzté nunca zará médico!....

En lo curs del 66 al 67 anunciá una matansa casi general. Poch menos que las tres quartas parts dels alumnos matriculats foren privats de pujar á exámens á probar la seva suficiencia. Una agitació extraordinaria reynava entre 'ls estudiants. Un bon número d' ells se reuniren al ayre lliure, prop del edifici de la Universitat nova, llavoras en construcció, sent de notar que entre 'ls reunits n' hi figuravan no pochi dels que podían examinarse, 'ls quals, per companyerisme y cedint á la indignació general, feren causa comú ab los preterits, víctimas del exagerat rigor del catedràtich andalús.

Allá 's combiná la jornada del día següent, ab tots los detalls y pormenors.

Per forsa aquella maquinació públicament trama-da degué arribar á coneixement del catedràtich; pero 'l Doctor Silóniz devía figurarse que aquells estudiants á qui veyá sempre tan vexats eran incapassos de rompre sas cadenas. De qu' estava equivocad degué persuadirse'n tan bon punt comensá la classe. Los banchs del anfiteatre estaban mes atapahits que may: los estudiants y 'ls oyents mes que may silenciosos. Se podía percibir lo vol de una mosca. Era aquella la calma que precedeix á las tempestats.

A l' hora convinguda soná un petardo y s' aixecá de improvís gran polsaguera, per haverse vuydat sacsejantlas en l' ayre unas paperinas plenas de cendra; y de tots los banchs, entre un terratremol espantós y una cridoria infernal sortí una pluja espessa de patatas, tomátechs y altres projectils, entre ells una pinya, que deixá en la paret un gran escrostissat.

Per haverhi de tot en aquella plassa de toros, fins hi havia *burladero*. Feu los efectes de refugi la taula, sota de la qual s' acurrucá 'l catedràtich, mentres durá 'l xáfeh.... fins que rodejat dels bedels y de alguns catedràtichs que havían acudit pressurosos al estrépit del avalot, logrará sortir del aula, en tota la integritat de la seva persona.

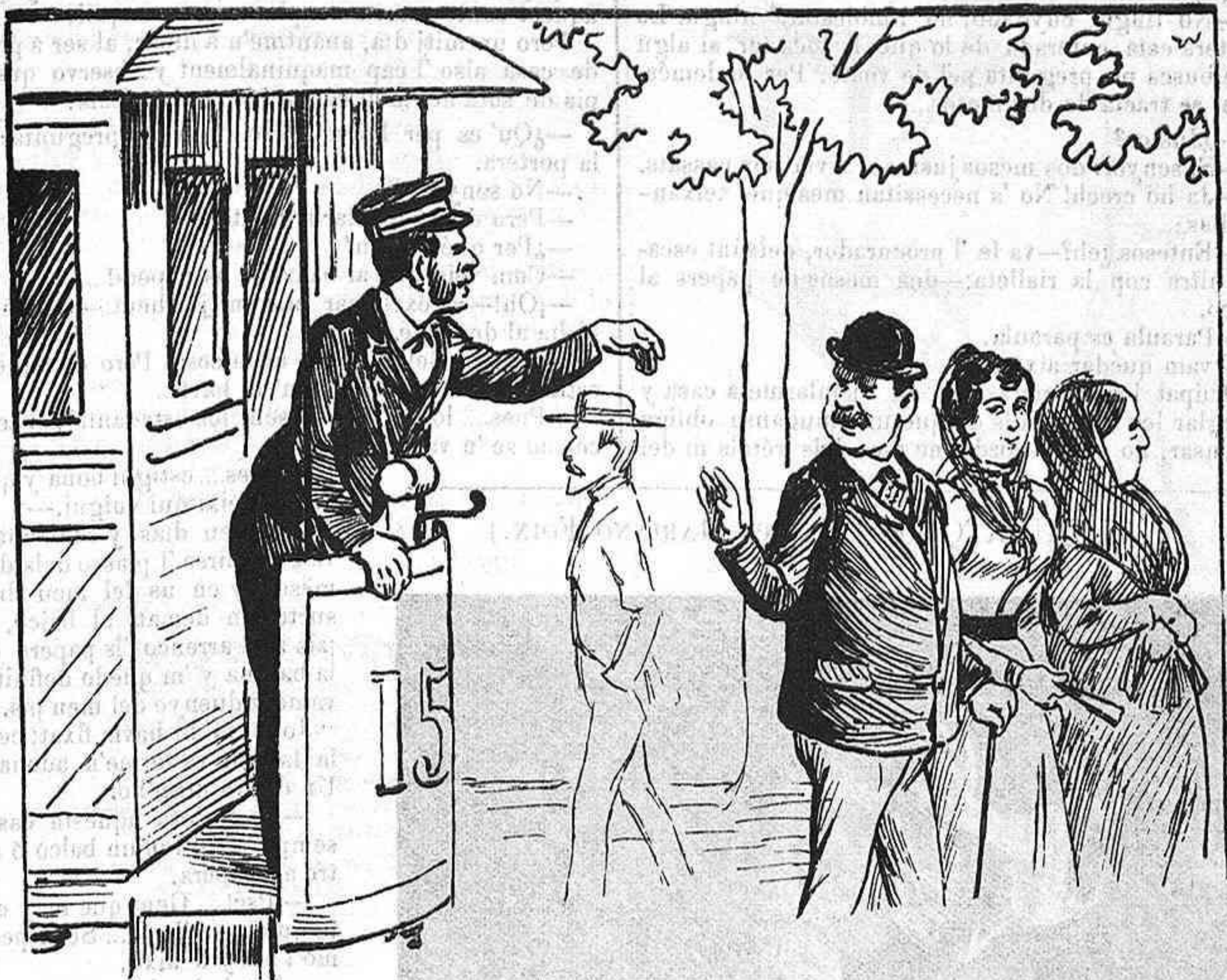
Lo camp quedá pels alumnos.

Se celebraren concells de disciplina, s' imposaren algunas penas, mes ó menos graves, als que siguen considerats com á caps de motí.... Pero al mateix temps—y aixó es lo essencial—lo Doctor Silóniz va tallarse *la coleta*.

May mes hi ha hagut en aquella classe corridas d' estudiants; y aixís, ensenyant ab profit l' assignatura, lo catedràtich de Anatomía ha pogut arribar felís y tranquil á la celebració de las sevas bodas d' or, rebent las mostrás de consideració de catedràtichs y de alumnos.

Un famós doctor, amich meu, que avuy té ja 'l cap y la barba plens de pel blanch y que es un dels que prengueren una part mes activa en aquells ruidosos successos, passava ab lo seu cotxe pel carrer del Carme, en los moments en que la comitiva s' dirigía á tributar los seus obsequis al vell catedràtich; y se sentí, al veure á aquella juventut joyosa y

CADA DIUMENJE — L' AUMENT DELS TRANVÍAS

—¿Que van á Gracia?

—No; ja hi anirém demá, qu' es dilluns.

animada la mateixa satisfacció qu' experimentan los homes de una generació heróica, al contemplar los fruyts deguts á sos esforços y sacrificis.

Y al recordarlos jo avuy, desitjo que consti, que no m' he proposat amargar ab una gota de fel las legítimas satisfaccions del anciá catedrático, que en temps ja llunyans y casi olvidats va saber rectificar la seva conducta, sino mes bé, aprofitar la oportunitat, per bosquejar un quadret retrospectiu de la vida escolar barcelonina, trenta anys enrera.

P. DEL O.

LA FLETXA Y LA CANSÓ

Vaig llensá una fletxa al aire,
caigué á terra, no sé ahont,
puig tan rápida volava
que perdí de vista 'l vol.

Vaig llensá una cansó al aire;
caigué á terra no sé ahont.
¿Qui té la vista tan fina
que segueixi una cansó?

Temps després en una alsina
la fletxa entera trobí....
La cansó, del cap al últim,
en lo cor de un méu amich.

LEONOR ARJELÁ DE MAS.

LA CASA EXTRANYA

Al llogar lo pis nou, després d' haver discutit y convingut tots els punts qu' en aquests cassos solen tractarse, 'l procurador va mirarme fixament, tot fent la rialleta.

—Ara—va dirme—falta que li digui la última condició.

—¿Quina es?

—Que ha de deixar los papers als balcons durant.... un parell de mesos.—

Vaig quedarme parat.

—¿Y aixó?

—No sé qué dirli: si vol el pis, se 'l queda; si no 'l vol, el deixa; pero aquesta condició es indispensable.

—¿Per qué?

—Per.... *per motius de familia* que no li puch explicar.—

L' exigencia 'm semblava bastant estrambótica; pero l' habitació m' agradava, trobava en aquella casa todas las conveniencias á que podía aspirar, y ¿havía de deixarla escapar per una extranyesa mes ó menos?

Vaig resignarme á aceptar la capritxosa condició que 'l procurador m' imposava, contentantme únicament ab dirli:

—¿Pero vol dir que deixant rétors al balcó ro 'm passaré res?

—¿Que li ha de passar?

—¿Que sé jo!.... Algú pot pensarse de debó que 'l

pis está per llogar, y calculi quíns enredos poden originarsel....

—No tingui cuydado; no 'l molestará ningú. La portera está enterada de lo que li toca fer si algú que busca pis pregunta pel de vosté. Per lo demés, total se tracta de dos mesos....

—¿Justos?

—Sí senyor: dos mesos justos.... Aviat son passats.

—Ja ho crech! No 's necessitan mes que xeixanta días....

—Entesos ¿eh?—va fe 'l procurador, deixant escapar altre cop la rialleta:—dos mesos de papers al balcó.

—Paraula es paraula.

Y vam quedar aixís.

Ocupat los primers días en instalarme á casa y arreglar los mil detalls en que una mudansa obliga á pensar, no vaig recordarme mes dels rétors ni del

pacte que ab lo procurador havia contret. Sabía que 'ls papers no s' havían mogut de la barana y per aquest cantó estava completament tranquil.

Pero un mitj día, anántme'n á dinar, al ser á prop de casa also 'l cap maquinalment y observo que 'l pis de sota del meu ostentava també rétors.

—¿Qu' es per llogá 'l tercer?—vaig preguntar á la portera.

—No senyor.

—Pero deurá quedarhi aviat.

—¿Per qué ho diu?

—Com veig que al balcó hi ha papers!....

—¡Oh!—va exclamar ella mitj rihent:—també n' hi ha al de vosté....

—Bé.... 'ls del meu son altra cosa. Pero en aquest estich segur que ahir no n' hi havia...

—Pues.... lo qu' es anársen, los estadants del tercer no se 'n van.

—Pues.... estigui bona y que ho aclareixi qui vulgui.—

Passaren días y senmanas, va cumplirse 'l plasso dels dos mesos, y en us del meu dret surto un dematí al balcó, y ¡zis zas! arrenco 'ls papers de la barana y 'm quedo definitivament duenyo del meu pis.

Jo no m' hi havia fixat; pero la familia va férme'n adonar. Un día va dirme'ho:

—Es curiosa aquesta casa: sempre s' hi veu un balcó ó altre ab papers.

—¡Psé!.... Gent que may está quieta en lloch.... Se'n peca mo t avuy d' aixó.

—No; lo bonich aquí es que 'ls rétors se posan al balcó, s' hi están mes ó menos temps y desapareixen; pero may se veu pujar ni baixar trastos de cap pis.

—¡Ah, no! Ja es ben raro!

—¡Y tan raro! No s' entén pas!....

D' aquesta manera 'ns vam haver de quedar; sense entén-dreho.

Feya ja prop d' un any que ocupavam el pis, quan se 'm presenta un día 'l procurador y 'm crida apart ab molt misteri.

Hauria de ferme un favor—va dirme:—á vosté no li será res....

—¿De qué 's tracta?

—Hauria de tornar á posar rétors al balcó durant quatre ó cinch senmanas.... ¡Motius de familia....

—¡Y ara! ¿Que som á Sant Boy aquí?—

Vaig negarme categóricament á accedir als seus desitjos, y al baixar jo al carrer vaig empendre de dret á la portera.

—M' ha de dir ahónt viu l' amo d' aquesta casa.

—¿Qué li vol fer?

—El vull veure. ¿Ahónt viu?

Apretada per la meva insistencia, la portera no va poguer

AL CUARTO FOSCH (per MARIANO FOIX.)

—¡Una rata!...

negarse á dirme'ho. M' hi vaig arribar immediatament. Era un senyor solterón y carregat d' anys. Vaig explicarli en breus paraulas l' objecte de la meua visita. Alló dels papers al balcó no 'm feya gracia; la mania del procurador semblava de mal género, y volia sapiguer lo que significava alló.

Lo propietari, que havia escoltat la meua relació ab creixent sorpresa, va dirme al final extrenyentme las mans ab transports de gratitut:

—¡No sab vosté 'l servey que acaba de prestar-me!.... El que 'm fa de procurador es un nebot meu; un calavera, un malgastador, un cap sense cervell. ¿Ho va comprenent ara?

—Perfectament!.... A l' hora de passar comptes....

—Sempre hi ha un pis ó altre per llogar. Y si jo desconfío y m' arribo á véureho, els rétors del balcó donan fé de l' exactitut de la noticia. —

Vam despedirnos.

Desde aquell día, en la casa ahont visch hi ha hagut dugas novedats: hem cambiat de procurador y en los balcones may hi ha papers.

A la quienta 'ls *motius de familia* han desaparegut.

A. MARCH.

L' HIVERN

El blanch hivern arriba silenciós,
el fret cau aplomat
sobre el camp tremolós,
roda el darrer fullatje recremat
ab brunzir misteriós.

L' arbre sapat, s' escriuix com un baillet
y aixeca esferehit
sos brassos d' esquelet,
com si arribar volgués al infinit
per deturar el fret!

La plua aletargada ab la fredó....
el bosch canta abatut
sa funeral cansó. ...

tot reposa en somorta quietut
baix un sol sens coló....

Y com pluja invisible que se sent
que fins l' os va filtrant,
va cayent, va cayent
el fret, l' aigua y la terra aletergant,
vibrant pausadament....

A. LLIMONER.

PER HUMANITAT!...

Convé aixecar el crit, porque 'ns senti tothom; hasta 'ls sorts.... hasta en Sagasta, qu' es lo pitjor sort que ha trepitjat aquestas terras.

Ja las deuen haver vistas las maniobras de la *Tabacalera*...

Aprofitantse dels mals-de-cap qu' está passant Espanya, preocupada ab els Estats-Units, ab Filipinas, ab lo de Cuba, ab la puja del pa y ab tantas altras cosas, ens está temps ha clavantnos un tabaco, que sembla talment confeccionat pel mes encarnissat enemich de la rassa humana.

Y tot aixó á la callada, dissimuladament, com si la *Tabacalera* pensés:

—Aboquemho tot, ara que no se 'n adonan!

Si senyora que 'ns en hem adonat; y ja fa bastants días, per desgracia.

Els puros de deu céntims especialment, son lo mes infernal que pot imaginarse.

Agáfinne mitja dotzena y 's trobaran ab una verdadera capsa de colors.

DORMINT

¡Ab quín *dols* abandono
llensa 'ls ronchs enlayre!
¡Ja 's veu que lo de Cuba
no 'l preocupa gayre!

L' un es vert; vert de bróquil pansit.

L' altre sembla un cigarro de xacolata: 'l mateix color, la mateixa fatxa; l' únich que no es igual és el gust.

L' altre puro es negre, de color de sutja.

L' altre, groch; una especie de tó de pesseta falsa, capás de desanimar al fumador mes aguerrit.

N' hi ha de morats, de biavosos, de color de café ab llet, de vermells com un bitxo madur....

Lo que ni per casualitat trobaran es un cigarro de color de tabaco.

Y d' aixó 'n diuen *puros*!.... ¡Vaya una puresa!

Jo, vista la insistencia en vendre tabaco de calitat tan detestable, hi arribat á maliciarho:

—¿Vult'hi jugar que ara 'l govern, després d' haverse desfet dels anarquistas, vol desferse dels fumadors?

Perque d' altre modo, la conducta de la *Tabacalera* no s' explica.

Un estanquer á qui vaig preguntarho, no va sapiguer qué dirme.

—Jo faig com els adroguers—va respóndrem:—vench els venenos, pero en la seva composició no hi entro.

—¿Quí 'ns ho podria aclarir, donchs, aixó?

—Tiri un memorial á Madrit y preguntího.

¡Tirar un memorial!... Lo barret al foch tiraré á no tardar, si aquesta ratxa de tabaco dolent continúa.

Jo soch molt enraonat y 'm poso sempre en lo just. Ja comprench que pel curt interés de deu céntims no se 'ns pot donar una breva de la Vuelta de Abajo ni de la *vuelta* de 'n lloch; pero tampoch trobo equitatiu que al que posa deu céntims sobre 'l taulell d' un estanch y demana un puro, li clavin una barreta fabricada d' herbas en descomposició.

Si 'l govern vol donar l' autonomia á Cuba que li

TAMBORELLA

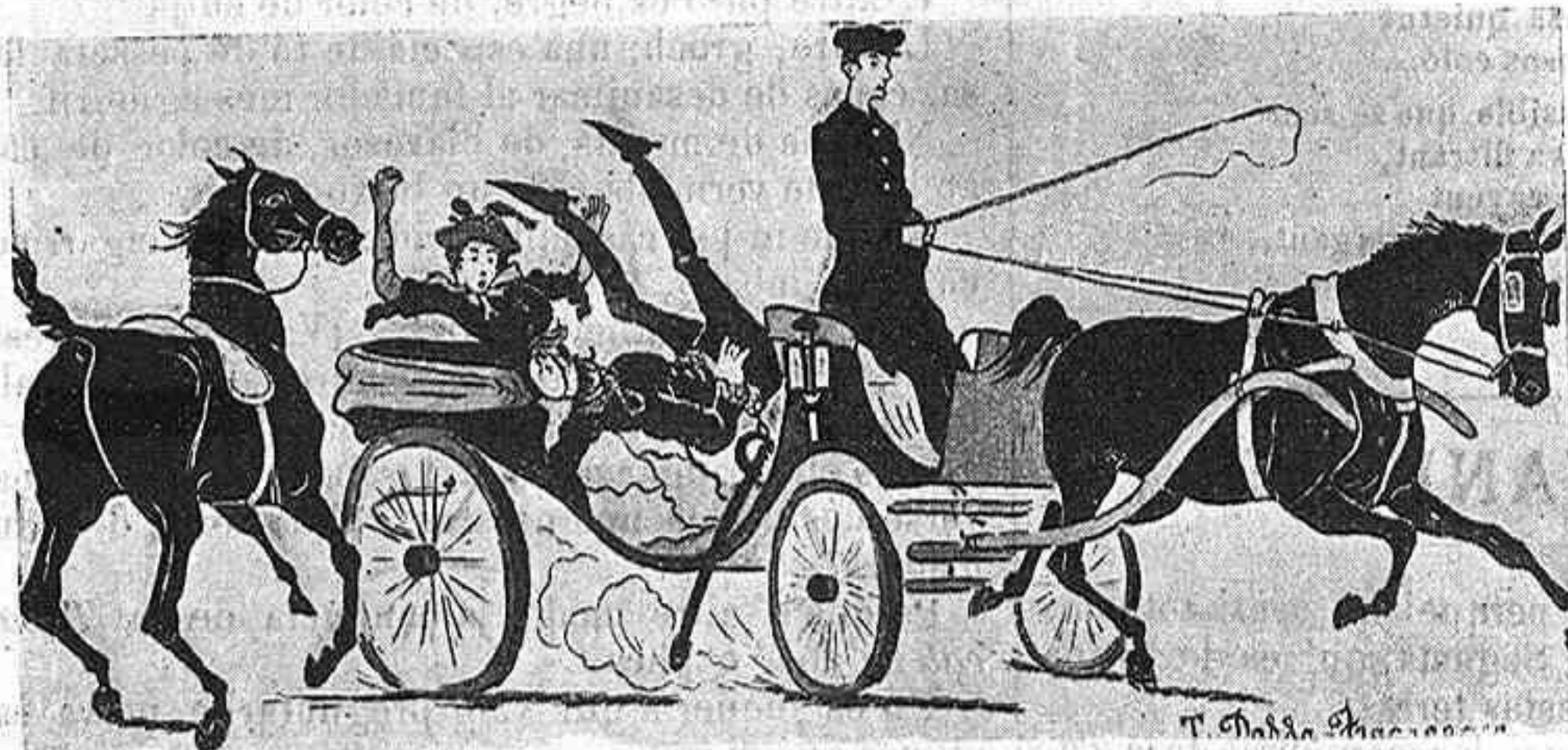
—No s' alarmi, senyoreta:
l' Aquiles may pert el fré.

dongui; pero aixóde donarla á la *Tabacalera*, [autorisantla per divertir-se ab els fumadors en la forma que tingui per convenient, es un abús que 'ls consumidors de tabaco barato no estén en el cas de tolerar.

Una de dos: ó 's mana á l' Arrendataria que llensi á las escombraries el tabaco que senmanas há está venent, ó 'ls fumadors ens llen-sém al camp, prefe-

—¡Cuydado, per Deu! ¡Cuydado!

—Lo que li he dit. ¡No ha estat ré!

rint sucumbir lluytant ab las armas á la má, que morir escupint ab el puro á la boca.

Ja está dit: ó 'ns millora 'l tabaco... ó aquí va á haber algo gordo.

MATÍAS BONAFÉ.

LLIBRES

PECCATA MINUTA por FELIPE PÉREZ Y GONZÁLEZ.—Forma aquest llibre lo volúm 55 de la cada dia més popular *Colección Diamante*. Creuríam ofendre als nostres lectors si tractessim de fer la presentació de Felipe Pérez y Gonzalez.

Tant es lo ques' ha prodigat ab la seva firma en los periódichs diaris de Madrid de major circulació; els de provincias reproduheixen ab tanta freqüencia las sevas composicions festivas, que no hi ha á Espanya á penas ningú que no 'l conegui.

Pérez y González es un periodista enter y verdader, ab la circumstancia especial d' escriure en vers. Los successos més culminants surten de la seva ploma desenfadada descrita graciosament y ab una soltura y una facilitat qu' enamoran. Algunas de aquestas com-

posicions, verdaderas poesias festivas ó satiricas, se fan dignas de sobreviure á las fullas volanderas ahont apareixen per primera vegada. D' ellas — per cert molt ben escullidas — n' hi ha un bon número en *Peccata minuta*, féntlas'hi molt bon costat algunas altres, que ja no 's refereixen á fets reals, sino que tenen l' argument y l' assumpto imaginat per son autor.

En resúm: lo tomo 55 de la *Colección Diamante* se deixa llegir ab gust y resulta realment entretingut, exci-

tant la gran majoria de las composicions que conté lo bon humor de qui hi passa la vista. Si haguessem d' equipararlas á un requisit manducatori, diríam que forman un servey d' exquisidas postres, que aquell que las tasta se 'n llepa 'ls bigotis.

ALMANAQUE SUD-AMERICANO—1898.—Editada per la casa Espasa ha vist la llum aquesta notable publicació, enriquida ab notables traballs literaris suscrits per distingits escriptors peninsulars y americans y ab un gran número de grabats deguts á nostres primers dibuixants.—L' Almanach está ademés editat ab verdader luxu fentse digne de la ben sentada fama que disfruta y honrant al mateix temps á la acreditada casa editorial que cada any lo dona á l' estampa.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

Banyes de mar.—Sainete lirich catalá en un acte y en prosa, original de Joan Manel Casademunt, música del mestre D. Joseph Rivera, estrenat la nit del 15 de juny de 1896 en lo *Jardi Espanyol*.

*** *Llimalla*, ratllas curtes per S. Borrut Soler, ab un prólech de Joseph Barbany.—Nostres lectors coneixen algunes publicacions de aquest autor que algunes voltas han sigut publicades en las columnas de *La Esquella*.

*** *Cadellets*..—(Colecció de versos catalans originals de Benet de Santos. Impresos á Tarragona; está dedicada al Centre catalá de aquella capital.

RATA SABIA.

DECLARACIÓ.... D' HUMOR

Senyora: No 'm deixa viure la passió que, per vos, sento; y al dirvos aixó no mento, qu' es una passió... de riure.

Des que vaig tení ocasió d' admirar vostre semblant, que no passo un sol instant... sense respirar, ¡oh, no!

Es tant lo que jo sufreixo per vos densá que 'us coneix, que si no 'm torno més sech segur qu' es... perquè m' engreixo.

Si bé es cert que no estich magre ja que m' atipo bastant, m' ha dit lo metje, no obstant, que pateixo del cor... agre.

A las nits un gran neguit continuament m' atormenta, puig vostra imatge 's presenta... quan jo estich ben adormit.

Y aixó que 'us dich podéu creure, puig m' ha contat, qui l' ha vista, que va ab la cara molt trista... pero, jo no la puch veure.

Pensant en vos perdo 'l tino, y encare aixó no 'm sab greu, qu' altra cosa de més preu puch perdre, qu' es el destino.

Avants, donchs, no arribi 'l cas teniu de mi compassió, puig sense colocació... jo no vull quedarhi pas.

Per vos, ho deixaré tot, y veyéu si aixó es vritat que ja desd' ara hi deixat... de pendre l' Emulsió Scott.

Sé que sou considerada y calmaréu ma passió, ó bé ab una negació... ó donantme una mirada.

De vos dependeix ma sort; feu, donchs, lo que us sembli bé, que jo me 'n enteraré... com aquell que vé del hort.

¡Ah! 'us prech que publicitat á eixa carta no donguéu; val més que la conservéu... ó 'n feu ús més reservat.

Disposéu d' eix servidor que 'us ofereix sa pobresa y, humil, los vostres peus besa... si es que no 'us fan mala olor.

Ego SUM.

LIRICH

Los concerts Nicolau tenen verdadera importancia artis-

tica. L' han tinguda 'ls tres que porta efectuats per la manera magistral ab que ha sigut interpretada la novena sinfonia de Beethoven, qu' es sens dupte l' obra mestra del gran compositor y una de las més extraordinarias que 's coneixen. Nostres professors la tocan ab seguretat y perfecció y ab una identificació perfecta ab lo sentiment y l' esperit del colossal compositor, logrant colocar l' orquesta Nicolau á que pertanyen al nivell de las millors de Europa.

No saben lo que 's perden els que deurían disputarse 'ls palcos y las butacas del *Lirich*. Ho poden preguntar als filarmónichs de bon gust que no deixan un sol concert omplint de gom á gom la galería de la sala. A música de altura públich *elevat*.

Del concert donat anit baix la direcció del eminent mestre alemany Strauss, ne parlarém la senmana próxima.

NOVEDATS

Los Civiles es l' arreglo de una comedia italiana deguda á un autor piamontés. En Novelli l' havia representada al *Principal*, obteninthi no pochs aplausos. L' obra ha sigut ben transplantada al teatro castellá pel Sr. Brugada. Los personatjes, especialment los guardia-civils resultan castissos y tenen vida y quadratura.

Constituheix l' argument de la comedia un senzill episodi ab punts y ribets de melodramátich; pero també abundant en notas cómicas y en rasgos de sentiments y de ternura. L' acció está molt ben desenvolupada, distingintse per la seva claretat, aixís com per l' interés que desperta. Lo públich escoltá l' obra ab molta atenció, y aplaudí als principals actors que la desempenyaren ab carinyo, sobresortint la Sra. Valdivia y 'ls Srs. Cepillo, Colóm y Muñoz. L' autor del arreglo Sr. Brugada, siguié cridat á la escena al final de la representació.

GRAN-VIA

Ha tingut un éxit satisfactori l' obra en un acte *La Roncalesa*, que desde 'l dia del seu estreno continua figurant en lo cartell.

Onofroff, lo célebre fascinator ha reaparegut en aquest teatro, efectuant los coneguts exercicis de sugestió hipnótica, que de tal manera atrauen sempre l' atenció del públich.

EN LOS DEMÉS TEATROS

Ni un sol estreno; pero se 'n anuncian alguns.

Al *Principal* el de una comedia del Sr. Baró, titulada *Lo Sr. Batlle*.

A *Romea* agotat ja 'l Tenorio interpretat pel Sr. Borrás («el primer Tenorio de los teatros de Barcelona esta temporada» com deyan los anuncis, lo qual será cert si 'ns atenim á l' ordre alfabétich y 's té en compte que aquest any no l' ha representat lo Sr. Arolas ó qualsevol altre actor qual apellido comensi ab A), ahir dijous devía estrenarse una pessa en un acte: *L' apotecari de Malgrat*, deguda també al Sr. Baró, que per lo vist pareix bessonadas.

Y per la senmana próxima s' anuncia l' estreno de un drama en tres actes titulat *Matrimoni fi de sigle*, degut al etern plagiar Sr. Ferrer y Codina.

Lo *Tivoli* degué reobrir sas portas també ahir ab l' ópera *Flor de té*.

Eldorado, ahont continúa representantse *La Viejecita*, té en estudi una nova sarsueleta titulada *Escuela musical*.

Y finalment se va acostant la reapertura del *Liceo*, en qual teatro, segons noticias, l' abono va cubrintse de una manera brillant.

Demá dissapte se dona al *Olimpo* una funció á benefici del simpátich escriptor Sr. Ximeno Planas, qu' está cumplint lo desterro que li siguié imposat, á conseqüencia de sa campanya contra 'ls plagis del *Suripunto*. Lo programa de la funció es molt escullit. Lo forman las tres pessas catalanas: *Una poma per la sed*, *Un D. Juan Tenorio á trossos* y *L' ocasió fa 'l lladre*, las pessas de Clavé *La queixa d' amor* y *Los Xiquets de Valls*, cantadas per la societat coral *Euterpe*, y finalment, l' estreno de un monólech original del mateix Sr. Ximeno Planas, titulat: *Al quarto de la senyora*.

N. N. N.

UN MAL ENTÈS

En Juanito Llenguasabia,
meritori de comers,
feya molt temps que buscava
un bon professor de Inglés.

Ja 'n vá veure deu ó dotze;
pero cap feya per ell,
per qué tots li demanavan
quatre duros cada mes.
Y com que 'l pobre sols guanya
traballant molt, deu dures,
busca anuncis pe'ls diaris,
mira rétol pe'ls carres,
á fi de trobá algun mestre
més económichs que aquells.

L' altre dia, ab gran sorpresa,
al carrer de Flassaders
va llegí un rétol que deya:
«Se dan lecciones de Inglés»
y satisfet, en Juanito,
va veure lo cel obert
puig va creure que tenia
lo que buscava tan temps;
y pujant de quatre en quatre
los esglahóns, al moment,
truca á la porta y demana
per veure al mestre de Inglés.

Me 'l fan entrá en lo despaig
y el professor molt cortés,
després del corrent saludo
entra en materia de plé:
—Vosté voldrá que li ensenyi....
—Sí, senyó, á parlá l' Inglés.
—Magnífich, jo li prometo
que 'n sabrá dintre poch temps.
Lo méu método es tan fácil
que no pot serho pas més.
—¡Y económich!

—Sí, es del modo
que 's logra que vingui gent.
—¿Pro, vosté ab aixó que hi guanya?
¿La gloria?

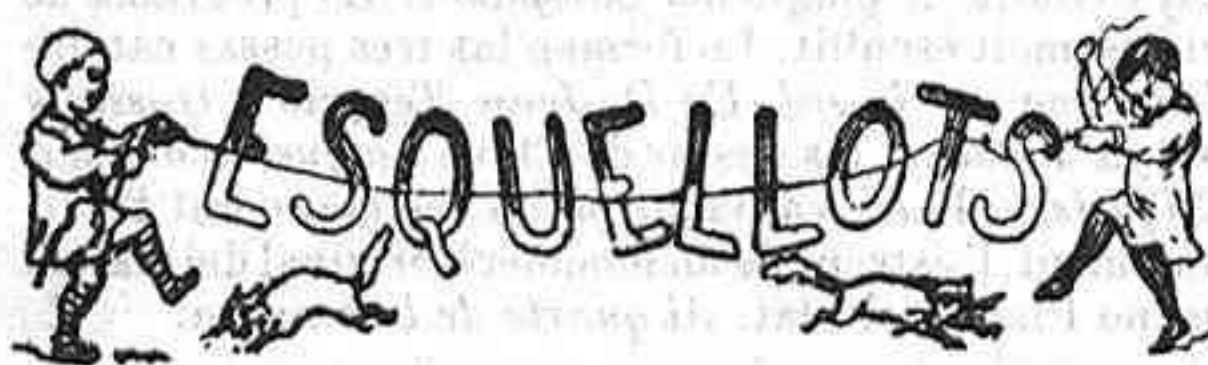
—¡Oh y algo més,
no gran cosa, no, no 's cregui
que 'm lluheixi molt la pell.
Vosté, veig, segons s' explica
que ja está enterat del preu.
—¿Del preu?

—¡Sí!
—He vist lo rétol
que té exposat al carrer,
ahont diu ab lletras ben grossas:
«Se dan lecciones de Inglés»
y calculant que las dona
pujo á enténdrem ab vosté.
—Jove, vosté se equivoca,
ho ha interpretat malament,
jo, las dono, pro las dono
per quatre duros al mes.
—¡Quatre duros!.... ¡Donchs dispensi,
pro no 'm convé al preu aquest!...
—No pot ser menos.

—No ho dupto....
ja li dich, me sab molt greu....
si prospero potser torni....
Estigui bó.

—Pasiho bé.
Y en Juanito Llenguasabia
cansat de tants contratemps,
ara vol aná á Inglaterra
á aprendre de franch l' inglés.

R. ALONSO.

Tenim la satisfacció de participarlos que l' *Alma-*

nach de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA está ja
poch menos que acabat y que la seva aparició es
qüestió de no gayres días.

Si no s' haguessin de calificar de inmodestas nos-
tras paraulas, els diríam que l' *Almanach* d' aquest
any supera en esplendides y bellesa als dels anys
anterioris y que considerém verdaderament impossi-
ble, pel insignificant preu que costa, oferir al pú-
blich un volúm mes hermós, mes artístich y mes
interessant.

Poch haurán d' esperar los nostres lectors pera veu-
rel. Quan l' *Almanach* de LA ESQUELLA arribi á
sas mans; quan milers de compradors regirin sas
planas, envoltas en elegantíssima cuberta en colors
y contemplin lo fruyt del talent dels nostres pri-
mers artistes y llegeixin los inspirats traballs dels
mes notables escriptors de Catalunya, llavors será
ocasió de jutjarlo y de dir si realment lo nostre *Al-*
manach representa un derrotxe editorial y una po-
tenta manifestació de las lletras y las arts de nostra
estimada terra.

De Mahó m' escriu un apreciable suscriptor noti-
ficantme l' envió á Barcelona de cinch porchs (par-
lant ab perdó) notables per la seva gran corpulencia
y greixura. A pesar de tan bonas circumstancias en
aquella ciutat no van deixarlos sacrificar, ab motiu
de haverse descubert que 'l seu amo 'ls havia en-
greixat donantlos á menjar la carn dels gossos va-
gabundos que per disposició de aquell ajuntament,
eran enterrats, després de morts, en un canyet, si-
tuat á poca distancia de la casa pairal de aquells
cinch regalats tocinos.

L' amo d' ells, no menos porch que 'ls seus pupi-
los, cada nit desenterrava 'ls cadàvers dels gossos,
y degudament preparada la seva carn ab barreja de
sagó, la servia als cinch animalóns de la vista baixa,
'ls quals anavan creixent y arrodonintse á ulls vistos.

Quan los mahonesos s' adonaren de aquesta por-
queria corroborada per la desaparició dels gossos
morts, armaren un gran escándol. Pero la seva alar-
ma se calmá, tant bon punt se donaren compte de
que 'ls cinch bacóns, havían emprés lo viatge á
Barcelona.... ahont sent cosa de menjar tot passa,
hasta 'ls porchs per bestias grossas.

La llástima es que no se 'ns vaja avisar per telé-
grafo, á fi de obsequiar als cinch mahonesos ab to-
tas las atencions degudas á l' amplaria de la seva can-
salada. Personatjes de tal categoria mereixían entrar
á Barcelona als acorts de la banda municipal.

Histórich.

A un acaudalat banquer li anuncian la visita del
Sr. Planas y Casals.

—Qué passi—diu l' amo de la casa.

Y dirigintse á un altra persona que ab ell se tro-
bava, pronuncia la frase següent, que no dirán que
no siga justa y pintoresca:

—En Planas y Casals aquests días no fa mes que
anar de casa en casa. Sembla un gos que ha perdut
l' amo.

L' afanador de llantias del cementiri, que días en-
rera va ser sorprés mentres se 'n enduya una, es
en veritat un tipo curiós.

Als cárrechs que se li dirigiren, respongué ab
molta sanch freda:

—Jo no robo.... Las llantias dels ninxos no faig
mes que trasladarlas de puesto. A casa tinch una
imatje de la Mare de Déu molt maca, y sols per fer-
li llum anava al cementiri á provehirme de llantias.
¿Qué li farán á n' aqueix lladre per devoció?

Probablement lo mateix que á n' aquell bigamo
que 's disculpava dihent:

FÍ D' UN DIÁLECH (per LL. LABARTA.)

—Hermosa... ¿per ahónt vols passar aré per anar á casa?

—Per... l' Argentería.

CAMBI D' ESTACIÓ

—Per si 'l fret se 'ns presentava,
com sol fer, de sopetón,
jo l' espero previnguda.
—*Soy de la misma opinión.*

—Jo al tornarme á casar, no 'm figurava cometre cap delict: al contrari: ho feya ab l' idea cristiana de *frequentar los sacraments*.

Es inútil dir que aquesta excusa no va valerli.

Al pispallantias á manera de advertencia, se li podrà recordar aquella popular locució castellana: —*Fíate en la Virgen y no corras!*

Lo premi Piqué destinat á la millor obra dramática original, estrenada á Espanya durant un bieni, ha sigut concedit al drama *Marta del Carmen*.

Del malaguanyat escriptor D. Joseph Feliu y Codina pot dirse lo que 's deya del Cid, aixó es: que fins després de mort guanyava batallas.

Y á propòsit de 'n Feliu. Avuy, precisament qu' en Romero Robledo torna á armar bullici, resulta sumament oportuna una frasse que va dir en una tertulia madrilenya.

Se parlava del antequera y de l' influencia espe-

—¡Quín ayre, senyor Félis, eh?
—Naturalment! Com que ara, ab aixó de l' agregació, Barcelona está oberta per tots costats!

cial que havia exercit en la política de la restauració escayentse la conversa en los días en que D. Paco acabava de tornar de Alemania, enterament curat del càncer que tenia á la boca.

En Feliu y Codina va dir:—Aquest home per acabarho de corrompretot, hasta ha corromput al càncer.

Decididament, D. Jaume no va á Valencia.

L' Arquebisbat que li havia sigut ofert no 'l tentá y á Barcelona 's queda. No está per xufias.

Algunas comissions van anar l' altre día á Palacio á felicitarlo. Los catedráticos del Seminario, 'ls seminaristas *et sic de ceteris* (aixó ho poso en llatí, segur de que D. Jaume no ho entendrá) van formar la primera tanda dels felicitants.

Es de creure que continuarà 'l jubileo.

Sobre tot, si 's considera, que nostre venerable prelat te per tots quants lo visitin en aquest sentit, frasses d' agraïment y magnífichs cigarros de la Habana.

Diu un telegrama que 'l Vessubi está en plena erupció.

—Aixó es porque volen!—observá un metje homeópata al enterarse de la noticia.

Y afegí sentenciosament:

—Contra las erupciones, unas quantas *tomas* d' acónit.

Tot just hem sortit de las Festas de la Mercé, y ja hi ha qui burxa porque se celebrin ab tota pompa las Firas de Sant Tomás.

Segons manifesta *El Noticiero*, una societat organitzadora de Festas Populares ha acordat dirigir-se al Alcalde y á la Comissió de Governació excitant-los á fer grans coses, al objecte de atraure forasters.

Ella per la seva part ja se 'n te algunas de pensadas. Com per exemple:

«Organizar artísticamente la Rua de toda clase de vehículos lujosos concediendo premios honoríficos

LO DE CADA DÍA

y condecoraciones (i!) á los carruajes y trenes más ricos y mejor guiados.

«Organizar festejos propios de la estación como las Aquilonidas y Saturnales de Roma y Grecia, de carácter mitológico.»

Aixó de la mitologia m' ha conmogut... y sobre tot lo de las saturnals. ¡No 'n podrán fer pochs de tiberis els regidors vestits ab collans com los deus del Olimp!...

No obstant: lo millor saturnal que avuy com avuy podria celebrarse ¿saben quina podria ser al meu pobre entendre? L' abaratiment del pa.

Un diputat austriach ha tingut prou resistencia per enraonar 13 horas de carrera.

Ni que li haguessen donat corda.

Y al acabar estava fresch y seré y com si encare tingués plens los dipòsits de las paraulas, va dir:

—Senyors ¿volen que torni á comensar?

A conseqüencia de aquesta hassanya xerramentaria, Europa entera 'l designa avuy ab lo títul de diputat fonógrafo.

¡Ay quina broma farém, si resulta cert lo que diuhen!

Se tracta dels famosos raigs X aplicats á uns gemelos de teatro, que permeten veure lo que hi ha dintre de un vestit.

¡Quín consúm no farán de aquests gemelos els pares de familia! Capassos serán de comprar tots els que 's fabriquin per evitar que 'ls que no son de la seva confraria pugan usarlos. Certas cosas sols ells las poden veure sense pecar. Tenen llicencia del ordinari.

Pero 's tromparán.

¿Saben perquè?

Senzillament porque ja hi ha qui está fabricant unas telas especiales completamente impenetrables als raigs X.

La ciencia mateixa que per una part promou un escándol, per altre part el conjura.

La lluyta dels raigs X y de las telas impenetra-

bles, vindrá á ser una segona edició de la que fá tant temps ve sostenintse entre 'l canó y la corassa. Veurém al últim qui alcanza la victoria.

Tant mateix es molt trist lo que li passa á mademoiselle Chauvin, una senyoreta de París que ha seguit tota la carrera de Dret ab gran aplicació, y ara que te 'l títul se troba ab que no li permeten exercir l' abogacia.

Hasta 'l corresponsal del *Diari de Barelona*, li crida 'l tolle, quan diu:

«Tenemos mujeres médicas y esto se comprende, porque es preferible una mujer para cuidar á las mujeres (y hasta als homes—dihem nosaltres—sobre tot quan se tracta de activar la circulació de la sanch) y dejando aparte la cirujía, la mujer puede ejercer la medicina tan bien como un hombre; pero la mujer-abogado esto no es sólo ridículo sino casi inmoral, porque se presentará en estrados, cual si fuera en un escenario, para hacerse admirar, si es hermosa, y haga lo que quiera, á pesar del birrete y de la toga, se verá en ella más á la mujer que al abogado.»

Ja veuen fins ahont arriba la preocupació dels enemichs dels drets de la dona.

Pero si no hi ha mes que aixó, fàcilment podria subsanarse.

Bastaria que s' obligués á la dona-advocat, á usar ademés de la toga y 'l birret, algo que la desfigurés. Com per exemple: barba postissa.

L' escena en un hostel de Valencia.

Se queixá un carreter de que li havían evaporat una cartera ab papers de alguna importancia y 75 duros en bitllets de banch. L' amo del hostel posá 'l fet en coneixement de un individu del cos de ordre públich que s' hostatjava allí, y junt ab lo carreter robat determinaren escorcollar á totes las personas que 's trobavan al establiment.

Dit y fet. L' operació fou practicada ab tot rigor; pero sense resultats. Ningú tenia la cartera. Y aixó que l' agent d' ordre públich vá registrar á tothom á conciencia, ab la major escrupulositat. Ja s' anava á retirar del hostel satisfet del cumpliment de la seva obligació, quan al hostaler se li ocoregué dir:

—A tothom s' ha escorcollat, menos á una persona... y aquesta persona es vosté.

Assombro general: protestas del polissón y l' hostaler posant mans á l' obra.

¿Y qué resultá del registre?

¡Qué la cartera robada la tenía l' agent de l' autoritat!

* *

Los periódichs valenciáns diuhen que 'l polissón carterista vá ser exonerat punt en blanch, entregat al jutje del districte y ficat á la presó.

En tot cas, lo que li passa, ho té ben merescut y no per lladre sino per curt de génit.

Podia alegar que la cartera ell no la vá robar, que lo que feu siguié *detenirla*.

Y al preguntarli 'l perque de la detenció, podia respondre ab tot aplom:

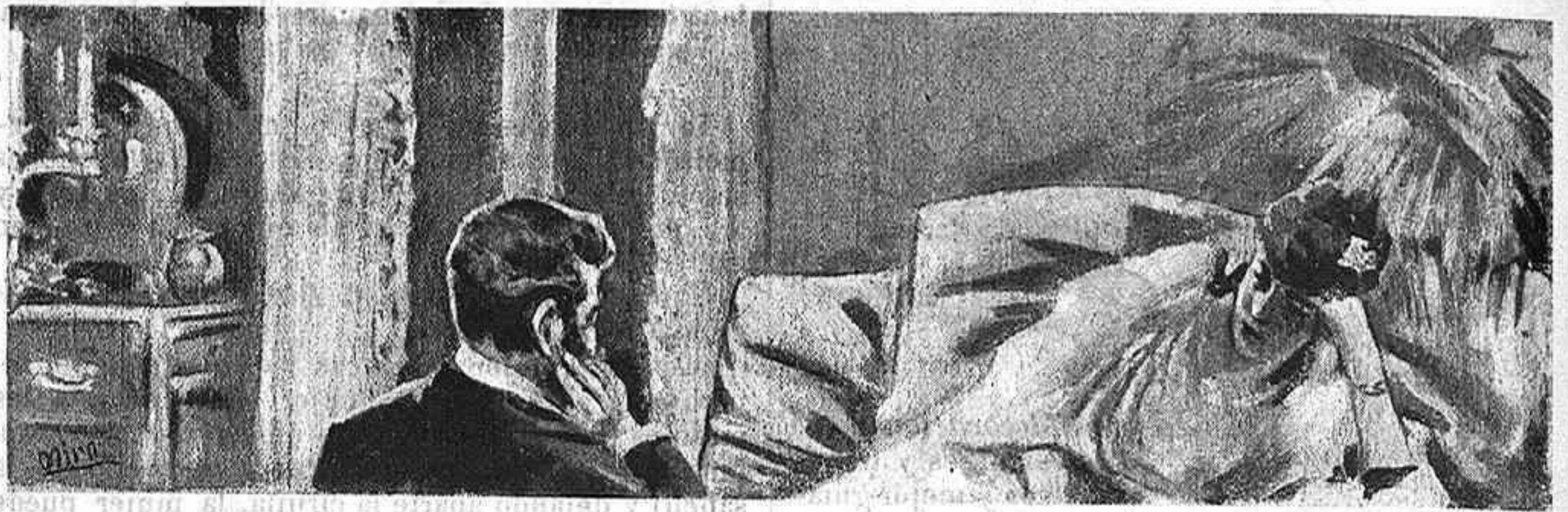
—Per *anarquista*.

A la volta de alguns anys han anat desapareixent alguns pobles situats en la costa de Inglaterra. La mar avansa terra endintre, lentament pero ab pas segur.

Los vehins de Dunwich, qu' es una ciutat important, no han tingut mes remey que abandonarla. En lo mateix cas se troban algunas altras poblacions.

Després de tot, si 's considera bé, lo qu' está passant significa una liquidació de comptes. Inglaterra

MAL TEMPS

Han portat un compte,
ell l'ha repassat,

s'han dit... lo de sempre,
y aixís s'han quedat.

s'ha apoderat del mar; just es que 'l mar procuri
apoderarse de Inglaterra.

L'altre diumenje sortia del Saló Parés una senyo-
ra atosment embadurnada de coloret y polvos.

Un de la tertulia artística que 's forma en aquell
local cap allà al mitj dia, va dir dirigintse al amo
del establiment:

—Ojo, Sr. Parés, que se li escapa un quadrol!

Acudits

En una de las salas de l' Audiencia:

Lo President:—Digui l'acusat quin siguié lo mo-
tiu que l'obligá á posar á efecte la mort de la seva
esposa?

L'acusat (despres de reflexionar un rato:)—¿Lo
motiu? ¿Que vol que li digui!... Ah, si, ja hi caich:
lo motiu siguié 'l ganivet ab que vaig punxarla.

ANTONET DEL CORRAL.

Dos casats de nou en un tren:

—Creyas Elissa, que si arribo á saber que 'l tú-
nel era tan llarch, te faig un petó y una abrassada.

L'Elissa tota confosa:

—De manera que no ets tú qui me 'ls ha fet?

UN ENGÓN.

Dos enamorats despedintse:

—Hasta mes veure, polla!

—Adiós... pollo.

Un transeunt sentintlos:

—No siguiéu animals!

GONNELLA POÉTICH.

Se troban dos senyoras que han vingut á me-
nos, y

—Caramba, Donya Frasquita—diu l'una.—¿Quant
de temps que no l'havía vista! ¿Y qué tal lo seu ma-
rit? Encare tan ficat en la política?

—Una mica massa... Darrera de aquests partits
hem quedat arruinats. Sort que ara li confiarán una
cartera.

—¿Que diu!... Una cartera de ministre?...

—No, ca: de cobrador del tranvía.

UN CARQUINYOLI.

—Hi es D. Paco?

—Sí senyor; pero ha sortit.

—¿En qué quedém?

—En que no hi es; pero 'm té advertit que per
vosté está sempre á casa.

RAPEVI.

—Homes com en Tomás, no 'n corren—deya un.

—Es incapás de fer una mala acció.

—Donchs ahir ne va fer una!—va dir un que l'
escoltava.

—No pot ser.

—Ho pots ben creure: 's va girar un peu.

JUMERA.

CANTARS BILINGÜES

*Por unos ojos azules
alma y vida diera yo,
y per un plat de monjetas
la sogra, dos gats y 'l gos.*

J. T. Y R.

*Para el día que me pierda
pongo mis señas aquí
tartamut, coix, manco, borni
sort d'una orella y gepich.*

M. GIRALT.

*Si hasta los árboles sienten
que se les caigan las hojas
¡cómo no tinch de sufrir jo
que 'm cauhen talóns y solas!...*

CANTOR DE CATALUNYA.

*No tengo padre ni madre
ni quien se acuerde de mí,
tan sols se 'n recorda 'l sastre
perque li dech un vestit.*

FABRICANT DE C.

*Canta tú, cantaré yo,
cantaremos a porfía
y fent mal de cap als vehins
ens podrém guanyar la vida.*

EUGENI V.

QUENTOS

Dos casats explican la manera com conegueren á sas respectivas costellas.

—Jo,—diu un—á la méva dona la vaig conèixer tres mesos avants del nostre casament.

—Donchs jo—replica l'altre—soch mes desgraciat que tú. Jo no la vaig comensar á conèixer sino

BARCELONA DE NIT

Recurrent el districte.

tres senmanas després de casats, quan ja no hi era á temps.

A l'Audiencia:

Un advocat defensa á un reo acusat de robo, y s'estorsa molt en ferlo passar per boig.

—El que teniu aquí sentat es un idiota, un pobre idiota que....

L'acusat, empipantse, interromp:

—Alto.... no tant.... no tant....

—Duptareu encare?—continua dihent l'advocat.
—Aquí'n teniu la proba. ¡S'atreveix á contradir-me, figureuvos si'n será de idiota!...

Entra un senyor á un magatzém de música, y pregunta:

—¿Que venen pessas per piano?

—No, senyor—respon l'amo de la botiga.—Aquí no veném mes que pianos enters.

En un judici oral:

—Acusat—diu lo president—vosté siguié sorprés en lo precis moment en que anava á fer passar un bitllet fals. Per escapulirse de responsabilitat vosté vá tragarse'l.

—Es cert que me'l vaig tragar; pero no es cert que siguiés fals. Ne tinch una proba evident.

—Una proba? ¿Quina?

—Que'l bitllet vá anar á dintre. A haver sigut fals com vosté suposa, no hauria pas passat.

SOLUCIONS

A L'INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Re pas sa-de-ta.*
- 2.ª ID.—2.ª—*Cor ba ta.*
- 3.ª MUDANSA.—*Sarró—Arrós—Sorra.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Del bressol al cementiri.*
- 5.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Eufrosina.*
- 6.ª TERS DE SÍLABAS.—*AR MA RI
MA RI A
RI A LLA*
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Per serosins á Serós.*

TRENCA-CAPS

XARADAS

I

*Al amic y company d'Apats y lletras.
Antón del Singlot.*

Parlant un día de tot
ab un d'aquests modernistas,
va dirme que'l fer xaradas
era cosa molt antiga,
y per lo tant que deixés,
correr aquesta mania
que si be es vritat que hi soch
ab aixó un especialista,
en cambi no te de dar-me
cap bossi de pa per viure,

Aquí, amic Antón segona
exposo lo que va dirme;
digam quarta, francament,
si es que'm tinch de posá á riure
davant d'aquesta opinió
exposada per un.... ximple,

(llegeix modernista) ó bé
si prima faig una epístola
que aquells gats de can Romeu
may més li fan cap joguina.

¿Deixar las xaradas jo?

¡fuig home! ¿de qué viuria?

si justament las xaradas
es lo que á mí'm dona vida,
perque si fentlas m'hi engreixo
també m'hi engreixo llegintlas.

Tú que també tens hu-tres,
Antón del Singlot, un idem

¿TE RAHÓ?

—Ja sé qu' esta capa
es lo que hoy se porta;
mas.... no sé, sospecho
que á mí me está corta.

fes y dígam lo que tinch
de contestá á n' aquest lila
que 's fa passar per modern
y vesteix sempre á l' antiga,
que al cap li sobran cabells
y als peus li faltan botinas
y se 'n va allá á «Els IV gats»
á fer.... nosa tot lo día.

Els tipos d' aquesta mena
que ab ceba tan tersa-quinta
sembla que á l' art vulgan darli
una lata.... de sardinas,
dintre una tres-dugas-cinch
de figurar son molt dignes
y ensénja'ls com els Aschantis
ó com animals.... antípodas.

J. STARAMSA.

II

Me va quart un susto gran,
passant per l' hu-dos del Clot,
l' altre día una total
que casi bé 'm deixá sort;
hu dos-tres un xich si 't plau,
pro avisa al calarli foch.

TAP DE SURO.

ANAGRAMA

—Al hort de ca 'n Pere
ahir vaig anar.
—Y no 't va dar algo?
—Tot aquest total.

VICENTÓ.

TRENCA-CLOSCAS

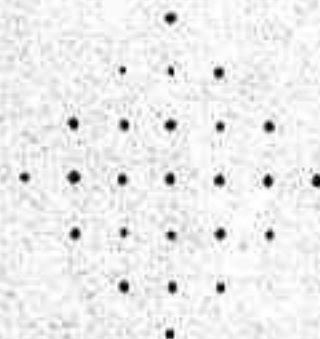
PERE L. TOLL

RODA

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas lo
nom de un carrer de Barcelona.

JOAN L. RAMÓN.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Sego-
na: part de un edifici.—Tercera: objectes necessaris pera
penar.—Quarta: calamitat.—Quinta: provincia espanyola.
Sexta: modo de remar.—Séptima: vocal.

P. LLENSA.

CONVERSA

—Vols venir á dar un vol per la Rambla, Simón?
—No puch, perque tinch de anar á esperar al meu germá.
—¿Quín, en Peret?
—No, 'l que jo mateix acabo de dir.

UN MODERNISTA.

GEROGLIFICH

V E × LL S
LA

VERA

MASETA DEL CELÁ.

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

¡Aviat!.. ¡Aviat!

S'acosta 'l moment de la publicació

DEL

ALMANACH

DE

La Esquilla de la Torratxa

PERA 1898

Lo més atractiu, lo més brillant, lo més popular que 's publica á Espanya.

Centenars de dibuixos, fotografias, caricatures, notes cómicas, páginas artísticas; magnífica cuberta en colors.

L' ALMANACH DE LA ESQUELLA

será l' aconxeixement del any.

En sas planas hi figuran los millors artistes y 'ls primers escriptors de la terra.

VALDRÁ UNA PESSETA.—En lo próxim número fixarém lo día de la sortida.

COLECCIÓN DIAMANTE
(EDICIÓN LÓPEZ)

Tomo 55

PECCATA MINUTA

por el chispeante escritor

FELIPE PÉREZ Y GONZALEZ

Un tomo con elegante cubierta al cromo Ptas. 0'50.

ENRICH de FUENTES

PROSA

Preu 3 pessetas.

LOS MISTERIOS
DE LA

GENERACIÓN

POR EL

Dr. DUPUY

Precio 2 reales.

BARCELONA Á LA VISTA

ALBUM DE 192 FOTOGRAFÍAS DE LA CAPITAL Y SUS ALREDEDORES

CUADERNOS 1.º, 2.º, 3.º, 4.º, 5.º, 6.º, 7.º, 8.º, 9.º, 10.º, 11.º y 12.º

Album completo encuadernado con magníficas tapas en oro y negro, cordones de seda, Ptas. 8.

Tapas sueltas Ptas. 2.

30
céntimos
cada cuaderno
Provincias: 35

ALMANAQUE BAILLY BAILLIERE
Ó SEA

PEQUEÑA ENCICLOPEDIA POPULAR
DE LA VIDA PRÁCTICA, para 1898

Precio: Ptas. 1'50 rústica.

Ptas. 2 encuadernado.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebairas.

PER LAS TEULADAS (DIBUIX DE J. CUCHY.)

— Amor més elevat que 'l meu, no podràs trobarlo, noya.
— ¡Y tan *elevat*!... ¡Al nivell d' un sostremort... d' una casa de cinch pisos!